

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Elexovej a členov senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, v právnej veci žalobcu: **L., a.s.** so sídlom X., IČO: X., zast. *JUDr. Z. Č.*, advokátkou so sídlom ul. V. č. 1147/1 P.O.Box X., X. B., proti žalovanému : **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Nová ulica č. 13, Banská Bystrica o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v daňovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 02. mája 2007 č.k. 13 S 83/2006-35, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 2. mája 2007 č. 13 S 83/2006-35 **p o t v r d z u j e .**

Žalobca je povinný na účet odvolacieho súdu zaplatiť súdny poplatok 10.000,- Sk v lehote 15 dní od doručenia rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Prvým rozhodnutím č. : I/226/9159-60945/2006/990565-r zo dňa 25. augusta 2006 žalovaný ako odvolací orgán v daňovom konaní potvrdil odvolaním napadnutý dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín

č. 645/230/40065/06/Fer zo dňa 07.06.2006 vo veci vyrubenia dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2004.

V poradí druhým rozhodnutím č. : I/226/9159-60946/2006/990565-r zo dňa 28. augusta 2006 žalovaný ako odvolací orgán v daňovom konaní potvrdil odvolaním napadnutý dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trenčín č. 645/230/40639/06/Fer zo dňa 08.06.2006 vo veci vyrubenia dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2004.

Obidve rozhodnutia boli vydané na základe vykonanej daňovej kontroly u žalobcu, v priebehu ktorej správca dane zistil, že žalobca si interným účtovným dokladom uplatnil v jednotlivých daňových obdobiach (tzn. marec a december 2004) odpočet na dani z pridanej hodnoty na základe vyúčtovaných trov exekúcie, ktorá bola vykonaná proti žalobcovi (ako povinnému) v prospech oprávneného, ktorým bola Sociálna poisťovňa.

Podľa žalovaného týmto konaním žalobca porušil ust. § 20 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (pre zdaňovacie obdobie marec 2004), resp. pre zdaňovacie obdobie december 2004 ustanovenie § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej na účely tohto rozhodnutia iba len „zák. č. 222/2004 Z.z.“), nakoľko takto prijaté služby žalobca nepoužil na účely podnikania, tzn. samostatne vykonávanej hospodárskej činnosti, ako platiteľ tejto dane.

K námietke žalobcu uplatnenej v daňovom odvolaní, že dlh vymáhaný Sociálnou poisťovňou mu vznikol v súvislosti s jeho podnikateľskou činnosťou, žalovaný v svojom rozhodnutí uviedol s odkazom na ust. § 49 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z.z., že iba pri zdaniteľnom plnení, ktoré môže platiteľ využiť následne a v plnom rozsahu na výkon svojej podnikateľskej činnosti, je možné uplatniť si odpočet na dani.

Proti uvedeným rozhodnutiam podal žalobca na Krajský súd v Trenčíne žaloby zo dňa 17.10.2006.

Krajský súd ako súd prvého stupňa jednotlivé veci spojil na spoločné konanie a po vyhodnotení jednotlivých dôkazov dospel k záveru, že žalobu je potrebné podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodnú zamietnuť, nakoľko žalovaný postupoval v súlade so zákonom.

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 25.06.2007 (č.l. 40) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne

namietal nesprávne skutkové zistenia (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

S odvolaním sa na ust. § 20 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, § 3 ods. 1 a 2, § 49 ods. 1 a 2 zák. č. 222/2004 Z.z. a § 196 a § 197 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) vrátane použiteľného komentára k zák. č. 289/1995 Z.z. žalobca spochybnil správnosť právneho záveru krajského súdu, nakoľko nielen dlhy žalobcu voči Sociálnej poisťovni vznikli z podnikateľskej, tzn. ekonomickej činnosti žalobcu, ale tiež aj prostriedky (tzn. aj majetok), z ktorých bol vymáhaný dlh uhrádzaný.

Ďalej výkon exekúcie, tzn. služby, mal byť podľa vyjadrenia žalobcu poskytnutý exekútorom nielen oprávnenému, ale aj žalobcovi, nakoľko po jej vykonaní mohol žalobca podnikáť bez zákonných obmedzení.

Záverom svojho odvolania žiadal zmenu odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu tak, že sa zrušia napádané rozhodnutia daňového orgánu a vec sa mu vráti na ďalšie konanie spolu s náhradou trov konania, alternatívne rozsudok krajského súdu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 31.07.2007 vyplýva, že žalobca v podstate uviedol tie isté námietky, ktoré boli predmetom súdneho konania pred krajským súdom. Vo svojom vyjadrení ďalej žalovaný zdôraznil, že sa preto pridrižiava svojho pôvodného stanoviska podaného k žalobe. Záverom žalovaný žiadal potvrdiť odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) po oboznámení sa s hore uvedenými skutočnosťami preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolacích bodoch postupom podľa § 212 a nasl. ustanovení zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou (právnym zástupcom účastníka konania) v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 3 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je v medziach odvolacích dôvodov vydaný v súlade so zákonom, a preto ho postupom podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Predmetom podaného odvolania je najmä otázka, či v zmysle daňových predpisov je možné na exekúciu vykonanú súdnym exekútorom na majetok žalobcu ako povinného nazerat' ako na službu mu poskytnutú.

V zmysle § 20 ods. 1 zák. č. 289/1995 Z.z. v znení platnom v čase zdaniteľného obdobia (tzn. marec 2004) platiteľ môže odpočítať daň, ak zdaniteľné plnenie **prijme** na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení,

- a) pri ktorých vzniká daňová povinnosť podľa § 14 (tzn. dňom uskutočnenia zdaniteľného plnenia),
- b) ktoré sú oslobodené od dane podľa § 37, 38 a 39,
- c) pri ktorých nevzniká daňová povinnosť podľa § 14 ods. 2 písm. a).

V zmysle § 49 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z.z. v znení platnom v čase zdaniteľného obdobia (tzn. december 2004) môže platiteľ odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré **použije** na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

- a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b) ním uplatnená zo služieb a z tovarov dodaných s inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4 a ním uplatnená z tovaru, pri ktorom je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 7 a 9,
- c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a,
- d) zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

Z obidvoch ustanovení jednoznačne vyplýva, že musí ísť o zdaniteľné plnenia, ktoré žalobca ako platiteľ dane na princípe dobrovoľnosti akceptoval, ďalej ich obsah skonzumoval v tom duchu, že sa mu vytvorila vhodná základňa pre jeho budúcu činnosť s prevažujúcim hospodársko-ekonomickým charakterom, a naopak sa proti ich uskutočneniu nebránil, resp. ich plnenie neodmietal, čo však v sledovanom prípade nastalo.

Základným zmyslom exekúcie vykonávanej v režime zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) je dodatočná, autoritatívna a štátom odsúhlasená právna úprava vzťahov medzi oprávnenou a povinnou osobou po tom, čo si povinná osoba dobrovoľne nesplnila v príslušnej lehote svoju povinnosť vyplývajúcu jej z právoplatného exekučného titulu (viď najmä § 41 cit. Exekučného poriadku).

Práve takýto charakter činnosti, ktorý nie je vo vzťahu k povinnej osobe založený na konsenze jednotlivcov (základný princíp vymedzujúci priestor súkromného práva), ale ktorý v konečnom dôsledku predstavuje autoritatívny zásah orgánu povereného štátnou mocou smerujúci proti nesúhlasnému postoju žalobcu, nie je možné označiť za zdaniteľné plnenie, resp. za dodanie tovaru a služieb, ktoré by mohol žalobca ako platiteľ dane vzhľadom na ich hospodársko-ekonomický charakter využiť pri svojich ďalších zdaniteľných plneniach. Pritom je celkom irelevantné prihliadať na tú skutočnosť, že exekúcia sa realizuje na majetku, resp. na prostriedkoch, ktoré pochádzali z podnikateľskej činnosti žalobcu.

Navyše takejto činnosti, z pohľadu povinnej osoby chýba spotrebný rozmer zdaniteľného plnenia, ktorý je tak charakteristický pre oblasť nepriamych daní. Tento rozmer je zachovaný iba vo vzťahu medzi exekútorom a objednávateľom jeho služieb, tzn. oprávnenou osobou, čo však nie je predmetom tohto súdneho prieskumu.

V žiadnom prípade sa Najvyšší súd nemôže stotožniť s názorom žalobcu prezentovaným v jeho odvolaní, že práve vykonanie exekúcie súdnym exekútorom mu napomohlo k jeho ďalšiemu podnikaniu, tzn. poskytovaní ďalších zdaniteľných plnení, ktoré do vykonania exekúcie nemohol poskytovať z dôvodu zákonných obmedzení. Otázku splnenia zákonných podmienok, tzn. ich rozsahu a obsahu pre vznik práva jednotlivca podnikat', rieši verejné právo. Naopak začatie exekúcie zakladá prekážku pre dispozíciu s predmetom exekúcie, ktorá nemá žiadny dosah na práva a povinnosti spojené s daňou z pridanej hodnoty.

Nakoľko žalobca splnenie relevantných skutočností potrebných pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty v zmysle § 20 ods. 1 zák. č. 289/1995 Z.z. alebo § 49 ods. 2 zák. č. 222/2004 Z.z. v svojich odvolacích argumentoch nepreukázal, potom z uvedeného Najvyššiemu súdu vyplýva jednoznačný záver, že krajský súd postupoval pri prieskume rozhodnutia žalovaného v súlade so zákonom a námietky žalobcu voči jeho zamietavému rozhodnutiu sú neopodstatnené.

Vo vzťahu k zistenému písarskemu pochybeniu krajského súdu, ktorý na str. 2 svojho odôvodnenia konštatoval, že napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v súlade so zákonom, a preto ho podľa § 250j ods. 2 písm. b) O.s.p. zrušil, avšak na str. 4 naopak uviedol, že po vyhodnotení jednotlivých dôkazov dospel k záveru, že žalobu je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť, keďže postupoval v súlade so zákonom a keďže žalovaný dostatočne zistil skutkový

stav a vo veci správne rozhodol (konkrétne na str. 2 svojho rozhodnutia), Najvyšší súd uvádza, že ide s prihliadnutím na celkový obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku o zjavnú a nezávažnú chybu v prepise rozsudku, ktorú by mal krajský súd opraviť postupom podľa § 164 O.s.p..

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol s prihliadnutím na zákonné podmienky v § 156 ods. 3 O.s.p. bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (povinnosť zaplatiť daň z pridanej hodnoty vyplýva z verejnoprávnych vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností ako aj s prihliadnutím na námietky žalobcu Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozsudku.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniká.

Súčasne v zmysle § 2 ods. 4 a § 8 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v spojení s položkou 10 písm. e) prílohy tohto zákona je povinný účastník, ktorý podal odvolanie a v konaní bol neúspešný, zaplatiť za konanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom ústredných orgánov štátnej správy a iných orgánov s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky súdny poplatok vo výške 10.000,- Sk na účet Najvyššieho súdu vedeného v Štátnej pokladnici, poprípade kolkovými známami, povinnosť, ktorú mu Najvyšší súd vo výroku uložil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku **n i e j e** prípustný opravný prostriedok (§ 246c O.s.p.).

V Bratislave dňa 22. apríla 2008

JUDr. Anna Elexová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :